

*До всички почитени членове на СЕПЦ
в Република България,
които отхвърлят сътрудничеството с ДС
и го признават като **предателство**
спрямо Христовата Църква*

ОТВОРЕНО ПИСМО
П-р Вениамин Пеев, доктор по философия (НБУ)

УВАЖАЕМИ СЕСТРИ И БРАТЯ!

С недоумение прочетох “*Становището на Ръководството на СЕПЦ в България относно “отварянето на досиетата” на духовни служители*” (изх. № 415/12.12.2011), подписано от председателя на СЕПЦ **п-р Иван Врачев**. Вземам отношение по въпроса, въпреки че съм държан целенасочено настрана от духовните и административните дела на Съюза от **п-р Виктор Вирчев** и **ченгетата в Съюзното ръководство**, защото те не желаят да имат коректив за своите престъпления в мое лице. Основанието ми да взема отношение е: 1) моят дядо Пею Стоянов Чифудов (1897-1973) е един от учредителите на Съюза от самото му начало; 2) баща ми Тимотей Пеев Стоянов (1926-2010) премина целия си живот като петдесятен вярващ и се пенсионира като пастир на СЕПЦ; 3) родих се в петдесятно семейство и служих 10 години като пастир на СЕПЦ преди заминаването си в чужбина, бях председател на реформаторския Събор в Ямбол през 1989 г. и никога не съм прекъсвал духовното си общение с истинските петдесятни вярващи у нас.

Недоумението ми е породено от следните **драстични неистини**, които се съдържат в това ОФИЦИАЛНО СТАНОВИЩЕ.

Първата драстична неистина е, че Съюзът на ЕПЦ “направи решителна стъпка към разграничаване от тоталитарното минало и за пълно прекъсване на контрола от страна на структурите на бившата Държавна сигурност върху живота и служението на църквите”. Това е **неистина** по следните причини:

(1) На Събора в Ямбол, на който бях председател, току-що избраният председател на СЕПЦ п-р Виктор Вирчев направи опит да съхрани участието на п-р Диньо Желев в Съюзното ръководство, въпреки че се знаеше за неговата обвързаност със службите. Онези, които помнят събитието, ще си спомнят, че публично нарекох Вирчев “фурнаджийска лопата”, с което обявих разграничаването си от политиката на връщане назад към тоталитарното и ченгеларско минало на Съюза. Именно тогава, въпреки че бях предложен за член на Ръководството, аз отказах, защото ми стана ясно, че Дирекцията на изповеданията и ДС стоят зад п-р Вирчев и още неколцина млади ченгета, които известно време продължиха да тровят духовната атмосфера в Съюза. Подчертавам: 1) Диньо Желев бе запазен от п-р Вирчев и той още дълго време пастируваше в СЕПЦ; 2) Сред младите пастори имаше хора, които влязоха в ръководството, въпреки че бяха силно обвързани още преди 1989 г. с ДС; 3) В Ръководството влязоха и такива, които по *потомствена линия* бяха обвързани с ДС, защото бяха синове на пастори-ченгета; 4) Пастори, обвързани с ДС по т. 2) и 3) има и досега в Съюзното ръководство. Надявам се моите мислещи читатели да са се убедили, че “решителната стъпка за разграничаване от тоталитарното

минало” **въобще не е направена до ден-днешен!** Тогава кого се опитва да заблуждава п-р Иван Врачев?

(2) Има обаче **още една причина** да твърдя, че настоящото Ръководство не се е разграничило от миналото. В СЕПЦ продължава *приемствеността* на пасторите-ченгета като един НЕПИСАН ЗАКОН. Ръководството мълчи за пагубната обвързаност с комунистическите структури на председателите: **п-р Иван Зарев, п-р Диньо Желев и п-р Виктор Вирчев**. Нека споделя няколко наблюдения за тези лица.

- **П-р Ив. Зарев.** Когато Ръководството ме назначаваше за проповедник в ЕПЦ-Русе, Зарев ме инструктира насаме да бъда “лоялен към властта” и “да не проповядвам по теми, които са оскърбителни за другарите”. Само по този начин съм щял “да се пенсионирам като пастир”. Лоялността той разбираше като доносничество, а неоскърбителното проповядване - като избягване темите за грях, покаяние и ад. По същия начин той инструктиреше и останалите млади проповедници. Слава Богу, не всички го послушахме! Ще прибавя само един знаменателен факт. Тъй като съм бил един от най-ревностните инициатори за *евангелската просвета* в СЕПЦ, имах възможност да уговоря в средата на 80-те години задочно обучение на българи в законно съществуващата руска баптистка семинария в Москва. Бе необходимо само съгласието на председателя на Съюза. Споделих постигнатото със Зарев, защото го смятах за надежден от Желев. Когато чу това от мен, той се разкрещя и ме заплаши с преустановяване на пастирското ми служение, въпреки че самият той ме бе ръкоположил и даваше вид на човек, който обича богословското образование. Затова поех личното си богословско развитие и израстване в свои ръце и с Божие благословение!
- **П-р Д. Желев.** Той извърши “безкръвен” преврат срещу Зарев с помощта на Комитета и ДС. Желев не бе избран, а *лансиран* от тях. Той вкара най-много ченгета в бившото Ръководство, някои от които дори не бяха служили самостоятелно преди това в църкви. Тази *ченгеларска* инициатива бе предприета преди и по времето на процеса срещу п-р Георги Тодоров и другите евангелски мъченици за чистата вяра. Твърдя, че високите служби на повечето членове на Ръководството тогава бяха “откупени” с обвързаност със службите. Това е *петдесетната* “симония”. Желев многократно ми е натяквал, че ако не пиша “доклади на другарите”, няма да изляза в капиталистическа страна, което действително не ми се удаде до 1989 г. Зарев и Желев положиха основите на една специфична форма на религиозен шпионаж спрямо дейностите на църковни организации извън страната. Чувал съм, че следствие на такива доноснически писания до известна степен бе процесът срещу п-р Г. Тодоров и още четирима петдесетни вярващи. Това обаче е “кръвава” дейност! “Прегорелите съвести”, за които говори ап. Павел, направиха всичко възможно този процес да бъде изпратен в забвение след 1989 г.
- **П-р В. Вирчев.** Той е *детето-чудо* в предателско-председателската поредица. Започнал като незначителен проповедник в гр. Перник по времето на п-р А. Динов, Вирчев бе изстрелян шеметно в най-голямата и отговорна ЕПЦ-Бургас. Две обстоятелства ми правят впечатление: 1) изгонването от Перник на баща ми п-р Тимотей Стоянов, който отказа да сътрудничи на ДС, и замяната му с “детето-чудо” Вирчев и 2) уволнението на п-р П. Гурбалов в Бургас и замяната му пак с това “дете-

чудо”. Твърде любопитен факт е, че Вирчев влезе твърде рано в ченгеларското Ръководство на СЕПЦ и бе един от несменяемите адютанти на Зарев и Желев в чужбина, като се има предвид, че той не знае западни езици. Разбира се, след връщанията му от “екскурзиите” никой от нас, неговите колеги, не научаваше насърчителни подробности за това, какво е ставало там. Твърдя, че участниците при такива “командировки” носеха информация на извънцърковни представители и институции. Не е за пренебрегване фактът, че след заминаването си от Бургас Вирчев енергично се потруди на негово място да бъде поставено едно от настоящите ченгета в Ръководството на СЕПЦ. Не е ли това политиката на *ченгеларската приемственост* на всички нива?

Втората драстична неистина е твърдението в “*Становището*”, че доказаните ченгета в СЕПЦ “никога не са търсили доброволно контакти с ДС, а всичките им контакти са били принудителни”. Ако някой си е вършил прецизно работата по онова време, това бяха именно служителите на ДС. Те не използваха насилствени методи, те просто се възползваха от *глупостта* и *страхливостта* на онези, които им станаха сътрудници. Когато сам влезеш в бърлогата на вълка, не се оплаквай, че ти ръмжи и оголва зъби! В България има много достойни служители от онова време, които пострадаха, защото всички държавни структури съдействаха на ДС, но те пострадаха поради залавяне в “нарушения” на комунистическите закони, т. е. отказваха да сътрудничат. Аз също съм отказвал да сътруднича, но благодаря Богу, съм използвал “хитростта на змиите и беззлобието на гълъбите”, та затова съм останал цял. Моите лишения и страдания са причинени от други и най-вече – от “братята-ченгета”!

Третата – и най-сериозна неистина е, че пасторите-ченгета “никога не са давали информация в ущърб на църквата или поради която някой да пострада”. Ако п-р Ив. Врачев се е подписал под тази отворителна лъжа, трябва публично и писмено да се покае за това! Защо тогава бяха уволнявани или изселвани достойни пастири в СЕПЦ като Едуард Куриян, Стойчо Купенов, Младен Младенов, Георги Тодоров и др.? Кой ги клеветеше за тяхната твърдост за Христа пред властите, ако не собствените им колеги? Кой затваряше църкви и не прашаше служители в тях? Аз лично ще дам пример с църквата в гр. Бяла, Русенско, която беше затворена по времето на Зарев и той не пожела да защити почтения й служител. А колко много такива случаи има из страната? А кои свидетелстваха срещу п-р Г. Тодоров, дяк. Натанаил Цачев и останалите подсъдимци? Не помнят ли хората от моето поколение как бе отразен процесът във вестници като “Отечествен фронт”? Трябва ли да забравим подлостта на цялото тогавашно Ръководство, което буквално хвърли на вълците такъв прекрасен пастир като Г. Тодоров? За какво платиха с живота си п-р Тодоров и дяк. Цачев? – За да ни снабдяват с Библии, песнарки и християнска литература! Недоумявам как не се изобличават някои днес, когато държат в ръце Библия или песнарка, които са *откупени с кръвта* на тези наши братя!? Има само един отговор – такива са люде “с прегоряла съвест”.

Скъпи приятели! Становището на СЕПЦ, подписано от председателя му п-р Ив. Врачев, доказва, че СЕПЦ днес е **един исполин**, който е съставен от “пръст и желязо”. По-лошо обаче е това, че и днешното Ръководство предпочита да оневини и запази калта! А поради калта желязото на истинската духовност корозира и никакви жонгльорства не могат да прикриват тази истина. Изходът е само един: очистване и изхвърляне на пръстта! Такава е волята Божия, такъв е примерът на реформаторите, такава е желанието на почтените вярващи днес!